

Gedreven door
wraak

Gedreven door wraak

E.M. van der Linden

Schrijver: E.M. van der Linden
Coverontwerp: Louise Keady (foto)
ISBN: 9789402139198
© E.M. van der Linden

Hoofdstuk 1

EVI

Er zijn van die momenten dat je alleen maar kan zeggen: “life sucks”, dacht ik terwijl ik met uiterste precisie elk kledingstuk dat in mijn handen kwam, zo klein mogelijk opvouwde. En dit was zo’n moment. Acht jaar had ik in die zak geïnvesteerd. Vijf jaar daarvan had ik alles wat ik kon missen opgespaard voor een bruidsjurk en een bruiloft die duidelijk nooit tot zijn plannen hadden behoord, alhoewel hij me natuurlijk wel in die waan had gelaten. Ik gromde bijna hardop. Ik voelde de rode plekken van woede op mijn wangen branden. Woede die me staande hield. Woede die op dit moment mijn enige redding was om niet weg te zakken in een troosteloze put van verdriet en pijn.

‘En waar komt hij dan uiteindelijk mee aanzetten?’ tierde ik hardop. ‘Sorry Evi, maar het is het net niet voor mij! De rotzak!’ Ik propte de rugzak die ik aan het pakken was steeds voller. Hij verwachtte meer van een relatie, had hij gezegd en ik had hem verbijsterd aan staan staren. Niet dat ik niet leuk of knap was of zo maar ja... en hier had hij hulpeloos zijn handen gespreid, er ontbrak gewoon iets. Wat dat “iets” was had hij niet kunnen uitleggen en een uur later was hij vertrokken.

‘Acht jaar!’, snufte ik. Een traan gleed over mijn wang en ik veegde hem driftig weg. Ik vertikte het om te gaan huilen. Was het omdat ik over kinderen begonnen was? Ik was tenslotte zesentwintig, mijn biologische klok tikte vrolijk door! Niet dat ik geen tijd meer had, maar toch! Het eerste wat ik gevraagd had, nadat ik van de eerste schok bekomen was, was of hij een ander had. Hij had het natuurlijk ontkend maar dat had het voor mij niet makkelijker gemaakt. Wat

mankeerde er dan aan mij? Wat mankeerde er aan het leven wat we samen hadden? Mijn blik gleed door de nu bijna lege hotelkamer. Had ik nog iets nodig? Nee, op mijn toiletpullen na, had ik alles. Het vliegticket en mijn paspoort zaten al in mijn handtas. Ik was klaar. Klaar om weg te gaan. Was al dat geld tenminste nog ergens goed voor! Ik kon het wel een tijdje uitzingen, zeker zes maanden zo niet langer. Een baan had ik ook al niet meer. Wegbezuinigd zoals zoveel mensen tegenwoordig, maar dat kwam nu eigenlijk alleen maar goed uit. Toch kon ik een gevoel van spijt niet onderdrukken. Ik had het naar mijn zin gehad als journaliste bij een klein dagblad maar ja, mensen hebben nu internet. Alles staat online en de uitgever stond op het punt failliet te gaan. De krant was overgenomen door een andere uitgeverij en voor mij en mijn collega's was er geen plaats meer. Werkelijk, hoeveel pech kon een mens hebben? Ik zakte op het bed en staarde nietsziend naar de kast. Was dat het misschien geweest? Had het einde van mijn carrière het einde van mijn relatie betekend? Ik herinnerde me dat ik, nadat ik het nieuws aan Joost had verteld, een dag later voorzichtig geopperd had dat het misschien het moment was om aan kinderen te gaan denken.

'Hoe kun je nu aan kinderen denken?' had Joost gesnauwd. 'Jezus, we moeten nu van één inkomen rondkomen! Wie weet hoelang het nog gaat duren voor je weer werk hebt!'

'We hebben anders geld genoeg', had ik geroepen.

'We wonen midden in hartje Amsterdam in een duur appartement, Evi. Bepaald geen omgeving voor kinderen!' Joost had me boos aangekeken. Nog iets wat ik kwijt was geraakt, mijn thuis.

Ik zuchtte en keek op mijn horloge. Tijd om te gaan slapen. Ik had een lange reis voor de boeg; bijna drieëntwintig uur vliegen. Ik stond op en tilde de rugzak van het bed. Ik stelde de wekker op mijn mobiel in, gleed onder het dekbed en

knipte de lamp op het nachtkastje uit. De slaap wilde echter niet komen en tegen vier uur gaf ik het op en sleepte mezelf naar de douche hopen dat ik in het vliegtuig misschien nog kon slapen...

Ik propte mijn handbagage in het vak boven mijn hoofd en liet me met een zucht van verlichting naast het raampje zakken. Er waren drie rijen, ieder met drie stoelen naast elkaar. Ik was blij dat ik hier lekker aan de rand zat. Het leek rustiger dan ergens in het midden. Mijn ogen brandden nog steeds van slaapgebrek. Een bejaard echtpaar kwam aanlopen en ik wierp een korte blik op hen toen ik zag dat ze naast mij kwamen zitten. De vrouw had kort, grijs haar. Ze droeg een sportieve spijkerbroek met een roze poloshirt en een gebloemd roze shawl om haar hals. De man droeg een lichtgrijs driedelig pak wat me nu niet ideaal leek voor een lange vliegreis, maar wie was ik nu helemaal. Hij had een vermoeide uitdrukking op zijn gezicht terwijl zijn vrouw er met haar blozende appelwangetjes en ogen die schitterden van opwindning, een stuk vrolijker uitzag.

Zodra ze zat, keerde ze zich naar me toe en stak haar hand uit. 'Ik ben Netty en dit is mijn man Cees. Bent u ook onderweg naar Australië?'

'Evi', stelde ik mezelf voor. 'Eh ja.'

'Dit is onze eerste vliegreis, kunt u het geloven?' Ze lachte parelend. 'We gaan onze dochter en kleinkinderen opzoeken, voor het eerst! Zo spannend allemaal.'

Ze lachte weer en ik vreesde het ergste.

'Zeker spannend, ja', beaamde ik en richtte mijn blik weer op het raampje.

'Kijk', ze stootte zacht tegen mijn arm. 'Dit zijn ze.'

Ze hield haar telefoon omhoog en boog dichter naar me toe.

'Dit is Jenny, de jongste, nog maar net een jaar en dit is Tim, haar broertje. Hij is alweer drie. De tijd gaat zo snel, vindt u niet?' Ze veegde met haar vinger over het scherm en de

volgende foto verscheen. 'En dit is mijn dochter', babbelde ze opgewekt verder, 'met haar man.'

De stewardess onderbrak haar. 'We gaan zo opstijgen. U moet uw telefoon uitzetten, mevrouw.' Ze glimlachte vriendelijk om haar woorden te verzachten.

'Oh, natuurlijk.' Netty gehoorzaamde. 'Hoor je dat, Cees, we gaan zo opstijgen! Is het niet spannend allemaal?'

Cees bromde iets en ik begon te begrijpen waar zijn vermoeide uitdrukking vandaan kwam. Ik keerde me resoluut weer naar het raam, liet mijn hoofd tegen de hoofdsteun rusten en sloot mijn ogen.

Drie dagen later kwam ik eindelijk in Tasmanië aan. Netty had het zo'n beetje tot aan Singapore volgehouden om ofwel tegen mij ofwel tegen haar man te kletsen met als gevolg dat ik weer geen oog dicht had gedaan. In Sydney had ik echter een dag bij kunnen slapen voordat ik door moest vliegen naar Tasmanië en op dit moment was ik redelijk uitgerust. Ik zou per auto doorreizen naar St. Helens, een plaatsje aan de oostkust en dan kon ik eindelijk ontspannen! Zee, zon, natuur... ik had er deze wereldreis graag voor over.

Ik keek rond in mijn nieuwe onderkomen en ondanks de hoofdpijn van alle spanning omdat ik voor het eerst in mijn leven links had moeten rijden en ook nog in een onbekend land, kon ik mijn geluk niet op. Ik had een klein huisje met twee slaapkamers en een veranda die bereikbaar was via een schuifpui in de woonkamer, van waaruit ik een prachtig uitzicht op de zee had. Het huisje lag afgelegen, de paar burens die ik had lekker ver weg, ideaal! Het was ingericht in lichte naturel kleuren op één muur na, die zachtblauw was geschilderd. Er stonden twee tweezits bankjes bekleed met ecru-kleurige stof en verschillende losse kussens. Ik had een open keuken, van alle gemakken voorzien met een eetbar. Op de bar stonden de dozen met boodschappen die ik had

gedaan, maar die liet ik maar even. Ik snakke naar een douche en schone kleren. Vanuit de woonkamer kwam ik in een kleine gang waar drie deuren op uitkwamen. De eerste deur die ik opende, toonde een kleine slaapkamer met een eenpersoonsbed. En-suite een kleine badkamer met wastafel en douche. Ik liep naar de tweede deur waarachter zich een ruimere slaapkamer bevond met tweepersoonsbed en een veel grotere badkamer met ligbad, aparte douche en dubbele wastafel. De laatste deur in de gang gaf toegang tot een toilet. Ik zette mijn rugzak op het tweepersoonsbed en opende de dubbele kast die er stond. Ik vond twee paar onderlakens en een dun dekbed alsmede handdoeken. Mooi, eerst de douche, daarna rugzak uitpakken en dan wat eten, besloot ik en liep gewapend met een handdoek en toilettas naar de badkamer. Ik schrok toen ik mezelf in de spiegel zag. Groene ogen die vermoeid keken in een bleek gezicht. Ik had wallen onder mijn ogen. Mijn blonde haar wat in een korte bob geknipt was en van nature krulde, zag er vettig uit. Ik was duidelijk magerder geworden.

De douche deed me goed en voor het eerst in dagen voelde ik me weer lekker schoon. Ik nam niet de moeite om mijn haar te föhnen maar schoot snel in een korte spijkerbroek en een wit hemdje. Ik hing de rest van mijn kleding in de kast en liep toen naar de keuken. Ik ruimde de boodschappen op, zette koffie en maakte een sandwich met zalm klaar. Het was oktober. In Nederland zou het nu koud en nat herfstweer zijn maar hier had ik een gemiddelde temperatuur van zo'n twintig graden. Heerlijk! Terwijl ik op de veranda koffie dronk, drong het tot me door dat ik hier met kerstmis nog zou zijn en dat het hier dan dus zomer was. Ik glimlachte om het idee maar die glimlach stierf weer weg toen de gedachte aan Joost en onze laatste kerstmis samen, tot me doordrong. De tranen sprongen in mijn ogen maar deze keer liet ik het toe. Mijn borstkas leek zich samen te trekken, een zachte jammerklacht ontsnapte me en het was alsof er een dam

brak. Ik huilde met gierende uithalen tot ik niet meer kon en uiteindelijk uitgeput achterover zakte.

Hoofdstuk 2

Na een week begon ik een ritme te ontwikkelen. Ik was belachelijk vroeg wakker 's morgens, meestal rond zes uur. Ik nam dan een kop koffie en maakte vervolgens een strandwandeling. Daarna luierde ik met ontbijt en een boek op de veranda om vervolgens in de middag naar het dorp te lopen voor wat boodschappen of een terrasje.

Op dinsdag sliep ik eindelijk wat langer door; tot acht uur maar liefst. Geeuwend liep ik met een kop koffie de veranda op. Net voor ik wilde gaan zitten, viel mijn blik op iets donkers. Ik verstijfde en slaakte vervolgens een ijzingwekkende gil toen ik de gigantische spin zag met lange, harige poten. Mijn koffie viel over de bank maar ik negeerde het en schoot als een speer weer naar binnen, trok de schuifpui dicht en bleef bibberend en met bonkend hart staan. Het duurde even voor ik iets bedaard was maar voor geen goud ging ik nog naar buiten.

'Oké, wat nu?', mompelde ik. 'Ik ga dus echt dat beest niet doodmeppen.' Ik betwijfelde of mijn schoen enig effect op hem zou hebben.

Misschien bestaat er een verdelgingspray of zoiets, dacht ik en greep mijn tas.

Ik parkeerde op een pleintje, op zo'n tien minuten afstand van de drogist.

'Kan ik u helpen?' De verkoopster, een jonge vrouw, ongeveer van mijn eigen leeftijd, keek me vriendelijk aan. Ik knipperde even met mijn ogen toen ik naar haar gitzwarte, korte kapsel keek wat in piekjes alle kanten opstond en aan de voorzijde opgesierd werd door blauwe lokjes. Ze was klein, tener en had een pittig gezichtje met stralende blauwe ogen.

'Eh ja, heeft u een verdelgingsmiddel voor spinnen?'

Ze trok haar wenkbrauwen op. 'Wat voor soort spin?'

'Een hele grote!'

De verkoopster schoot in de lach bij het zien van de benauwde uitdrukking op mijn gezicht en mijn mondhoeken krulden automatisch ook op.

'Lichtbruin met hele lange voorpoten?'

'Ik geloof het wel.'

'Die wilt u liever in leven laten, geloof me maar! Dat is een Huntsman, die eet de kleine spinnen op zoals de Red Back of de White Tail spin, en die zijn veel gevaarlijker. Verder is de Funnel-web spin ook gevaarlijk.'

'Hoezo gevaarlijk?'

'Ze zijn giftig. Als u schoenen buiten laat staan, check dan altijd eerst of ze spinvrij zijn.'

'Giftig als in dodelijk?' Oh God, ik had een land met enge spinnen gekozen, dacht ik benauwd.

'Dat ligt eraan; voor een kind waarschijnlijk wel. Een volwassene krijgt te maken met necrose; het afsterven van weefsel', lichtte ze toe. 'Ook geen pretje!'

Ik huiverde. 'Je weet er veel van.'

'Ach dat leer je wel als je hier woont. Waar komt u vandaan als ik vragen mag?'

'Nederland, Europa', voegde ik eraan toe voor het geval ons kikkerlandje niet bekend was hier in het verre Australië.

'Oh, echt! Een neef van mij heeft een keer een rondreis door Europa gemaakt en is toen ook in Nederland geweest. Blijf je nog lang in St. Helens of trek je rond?'

'Ik heb een huisje gehuurd voor drie maanden. Ik weet nog niet wat ik daarna ga doen. Ik was eigenlijk van plan om een paar weken naar Nieuw Zeeland te gaan en dan weer hier terug te komen maar gezien die giftige spinnen...' ik rilde opnieuw, 'kan ik misschien beter in Nieuw Zeeland blijven.'

Ze grijnsde. 'Wees blij dat je nog niet met de slangen kennis hebt gemaakt.' Bij het zien van mijn onthutste blik, schaterde ze het uit. Uiteindelijk bedaarde ze en stak toen spontaan

haar hand uit. 'Ik ben Jane. Ik ben eind van de ochtend klaar hier en ik wil best langskomen om je grote vriend een stukje verderop te planten als je dat wilt.'

'Evi en ja, dat zou ik fijn vinden. Ik denk dat ik maar lekker op een terras ga zitten tot je klaar bent.' No way dat ik in mijn eentje terug ging na zo'n genereus aanbod!

Praten met Jane was gemakkelijk, concludeerde ik. Het leek of ik haar al jaren kende. Ze was zevenentwintig jaar en woonde sinds een jaar samen met haar vriend. Ik ging Jane voor naar de veranda maar bleef abrupt staan toen ik naar de schuifpui keek die niet helemaal goed gesloten was. Ik fronste.

'Is er iets?' vroeg Jane.

'Ja, nee, ik weet niet', zei ik ietwat verward. 'De schuifpui is niet helemaal goed dicht.'

'Waarschijnlijk door je haast om te vluchten', grapte Jane. 'Of denk je dat er iemand binnen is geweest?'

Ik liet mijn blik door de kamer en de keuken glijden. Zo op het oog kon ik niets ontdekken. Ik haalde mijn schouders op.

'Nee, ik zal het zelf wel gedaan hebben', besloot ik en trok de pui verder op. Ik grijnsde naar Jane en gebaarde hoffelijk naar de opening. 'Na jou.'

Jane grinnikte en liep naar buiten. 'Nou, je huisdier heeft zich teruggetrokken. Je kunt veilig buiten komen', riep ze.

Ik waagde me behoedzaam de veranda op. 'Zie je hem echt nergens?'

'Nope!'

'Oh jee, dat is eigenlijk erger.' Ik zuchtte. 'Straks zit hij ergens in een hoekje op me te wachten.'

Jane stak belerend haar vinger op. 'Een Huntsman is absoluut niet geïnteresseerd in mensen. Als ik jou was, zou ik hem een naam geven en hem koesteren.'

'Serieus?!' Ik keek haar spottend aan.

'Nee echt. Als je een dier een naam geeft, wordt hij minder eng.'

'Pffft', blies ik. 'Het zal wel. Wil je wat drinken?'

'Ja, lekker. Doe maar iets fris.'

'Dus', begon Jane terwijl we samen van een glas ijsstee genoten, 'vertel me eens wat jou hiernaar toe heeft geleid.'

'Ik verloor mijn baan en mijn partner besloot dat hij er genoeg van had na een relatie van acht jaar, dus...' Ik stopte om de brok in mijn keel weg te slikken. Het hardop uitspreken was moeilijker dan ik dacht. Was dat de reden dat ik er met niemand over gesproken had? Zelfs mijn moeder wist nog van niets. Ik had het aan Joost overgelaten onze vrienden te informeren maar ik wist niet eens zeker of hij dat wel gedaan had, aangezien niemand contact met me had gezocht. Triest eigenlijk, dacht ik opeens, blijkbaar betekende ik ook niets voor onze vrienden!

'Wat naar voor je', Janes meelevende stem onderbrak mijn gedachten. 'Dat moet heel moeilijk zijn geweest.'

'Ja', mijn stem brak. 'Sorry', mompelde ik.

'Het is zeker nog niet zo lang geleden?' vroeg Jane.

'Vijf weken', zuchtte ik. 'We woonden in Amsterdam in een appartement. Het was binnen twee weken verkocht, kun je dat geloven?' Ik lachte bitter. 'Ik heb mijn deel van de inboedel in een container laten opslaan, ben naar een hotel gegaan en heb in recordtempo deze reis geregeld. Op de dag dat mijn visum in orde was, ben ik meteen de vlucht gaan regelen.'

'Had hij een ander?'

Ik haalde mijn schouders op. 'Hij zei van niet, maar ik weet niet of dat waar is.'

'Wat voor reden gaf hij dan?'

'Dat er iets ontbrak, dat ik niet genoeg was. Niet goed genoeg, bedoelde hij waarschijnlijk.' Mijn stem beefde bij die laatste woorden.

‘Kom op zeg!’ riep Jane verontwaardigd uit. ‘Dat is belachelijk! Je bent hartstikke leuk om te zien. Je komt op mij warm en hartelijk over. Ga jezelf alsjeblieft geen minderwaardigheidscomplex aanpraten.’

‘Je kent me amper’, glimlachte ik maar haar woorden deden me goed.

‘Ik heb veel mensenkennis’, zei Jane terwijl ze troostend in mijn hand kneep. ‘Bovendien gebruikt hij de klassieke smoes voor iemand die een ander heeft.’

‘Denk je dat echt?’

Jane knikte. ‘Ja. Niet dat dit het makkelijker maakt, maar toch... het ligt heus niet aan jou!’

‘Weet je, ik was zo boos in de weken voor mijn vertrek. Ik klampte me aan die boosheid vast want dat hield me staande. Pas toen ik hier aankwam heb ik mijn eerste grote huilbui gehad’, bekende ik.

‘Dat is alleen maar goed; het helpt je om het te verwerken.’

Jane stond op. ‘Ik moet gaan. Ik geef een barbecue vrijdag. Ik zou het leuk vinden als je komt. Kun je meteen wat mensen leren kennen.’

‘Oh, eh, ik weet niet’, aarzelde ik.

Jane viste een pen en papier uit haar tas en schreef iets op. ‘Hier, mijn adres. Ik verwacht je vrijdag rond een uur of zes. Niet over nadenken’, waarschuwde ze, ‘gewoon doen!’

De hinderlijke tranen sprongen weer in mijn ogen. Wat lief van haar. Ik knikte.

Jane omhelsde me even kort. ‘Zie je dan!’

Hoofdstuk 3

Het zweet stond me in de handen toen ik eindelijk voor het huis van Jane parkeerde. Ik vond links rijden nog steeds een ramp, zeker als je door een dorp moest navigeren en rekening moest houden met afslaan en voorrang geven. Ik was echter zonder brokken aangekomen al had ik wel als een bejaarde gereden, dacht ik enigszins geamuseerd. Andere weggebruikers hadden zich vast rot geërgerd aan mijn slakkengang. Eén automobilist zeker want die had me in zijn cabrio met een rotgang ingehaald op een weg waarvan ik zeker wist dat dit verboden was! Ik pakte de fles wijn en sloot de auto af. Ik voelde me onzeker en nerveus. Ik had een strakke lichte spijkerbroek aan met een kort, breed shirtje erop. Aangezien het nog wel wilde afkoelen hier in de avond, had ik een dunne trui omgeslagen. De meeste mensen die ik tot nu had gezien hier, liepen er meestal vrij casual bij en ik hoopte maar dat dit bij een barbecue ook het geval was. Ik haalde nog een keer diep adem en belde toen aan. Het duurde even voor de deur geopend werd door een zongebruinde man in shorts. Hij was lang en aantrekkelijk, met donkerbruin haar en bruine ogen. Ik schatte hem begin dertig.

'Jij moet Evi zijn', riep hij uit en hij stak zijn hand uit. 'Tom, de vriend van Jane. Ze zal blij zijn dat je er bent. Kom binnen.'

Ik glimlachte en voelde me meteen wat meer op mijn gemak.

'Kon je het makkelijk vinden?'

'Ja hoor', antwoordde ik en volgde hem toen naar de achtertuin.

'Evi', gilte Jane, 'je bent er!'

Ik overhandigde haar de fles wijn en Jane grijnsde.

'Lekker! Kom dan stel ik je aan iedereen voor.'

Na drie personen was ik de namen alweer kwijt. Er waren zeker een stuk of twaalf mensen.

Eigenlijk verliep het van een leien dakje, dacht ik een half uurtje later. Iedereen was vriendelijk en belangstellend naar wie ik was en wat ik hier deed. Het deel over Joost hield ik achter. Ik vertelde alleen maar dat ik mijn baan kwijt was en er een tijdje tussenuit had gewild.

‘Jongens, we kunnen eten!’ riep Jane.

Ik liep richting de tafel naast de barbecue waar Tom met een nog mij onbekende man, schalen met vlees aan Jane gaf. Mijn ogen gleden kort naar de man naast Tom en vervolgens schoten ze weer terug om hem wat beter op te nemen. Lieve hemel, hou me vast! Hij was werkelijk om op te vreten. Kort warrig bruin haar, een gebruind gezicht, een zwart T-shirt wat strak om zijn lichaam zat, waardoor de spieren in zijn armen belachelijk goed uitkwamen. Er was een stukje van een tatoeage zichtbaar op zijn arm. Hij keek plotseling mijn kant op en ik was blij dat hij in de schemering de rode blos op mijn wangen niet kon zien. Ik sloeg snel mijn ogen neer maar niet voordat ik had gezien hoe zijn mondhoek geamuseerd opkrulde. Sta niet zo te staren, foeterde ik in mezelf. Het was niet zo dat ik er überhaupt klaar voor was om betrokken bij iemand te raken, niet zo kort na Joost, maar dat betekende nog niet dat ik geen oog had voor aantrekkelijke mannen. Ik liep door naar de tafel en schepte wat salade en gebakken vis op mijn bord. Ik wilde net weglopen toen een warme, diepe stem me tegenhield.

‘Ik zou er wat van die saus bijnemen als ik jou was.’ Een hand gebaarde naar een schaalje op de tafel.

Ik keek op, recht in de blauwste ogen die ik ooit had gezien behorend bij de man die ik achter de barbecue had zien staan. Het gebeurt niet vaak dat ik verlegen om woorden zit, ik heb nogal eens de neiging er van alles uit te flappen, maar nu wist ik echt even niet wat te zeggen. En dus zei ik niets maar nam gehoorzaam wat van de saus.

‘Ik geloof niet dat we elkaar kennen.’ Hij stak zijn hand uit. ‘Jake, ik ben de broer van Tom.’

Op het moment dat zijn hand de mijne vastgreep, werd ik verrast door de tinteling in mijn vingers.

'Evi', mompelde ik en liet meteen zijn hand los. 'Prettig kennis met je te maken', voegde ik er vervolgens beleefd aan toe.

'Dito.' Hij glimlachte.

'Evi, kom je?'

Ik draaide mijn hoofd en zag Jane naar me wuiven. Ze zat aan een picknicktafel met vier anderen en gebaarde naar de plek naast haar die ze duidelijk voor me vrijhield. Ik knikte even naar Jake en liep naar haar toe.

'Ik zie dat je kennis gemaakt hebt met Jake.'

Ik knikte bevestigend naar Jane omdat ik net mijn mond vol had en kauwde snel mijn eten weg.

'En?'

'En wat?' vroeg ik onschuldig.

'Hoe vind je 'm?'

'Leuk', gaf ik toe. Bij het zien van haar brede grijns voegde ik eraan toe: 'en meer niet! Je hebt me toch niet uitgenodigd om me te koppelen, hè? Want echt, Jane, ik...'

Ze stak een hand op om me te onderbreken en schudde haar hoofd. 'Nee, Evi, dat zou ik niet doen.'

Ik zuchtte opgelucht. 'Mooi.'

'Al is hij natuurlijk wel beschikbaar om het bed mee in te duiken. Altijd goed voor je zelfvertrouwen.' Ze keek me ondeugend aan en ik verslikte me prompt in mijn water. De tranen sprongen me in de ogen bij de hoestbui die volgde en Jane klopte me zorgzaam op mijn rug. Toen ik eindelijk uitgehoest was, boog ze zich naar me toe en fluisterde: 'Voor Mike wil ik je wel waarschuwen. Hij gebruikt vrouwen alsof het wegwerpartikelen zijn.'

'Wie is Mike?' vroeg ik zacht.

Ze grinnikte. 'Hij zit naast je.'

Oh! Ik wierp even snel een blik opzij. Oké, die zou ik wel onthouden dan. Alsof hij mijn blik had gevoeld, keerde hij zich met een stralende glimlach naar me toe.

‘En, Evi uit Holland, bevalt het je een beetje hier?’

‘Prima’, zei ik luchtig.

‘Waar ben allemaal al geweest?’

‘Eh, nog nergens’, bekende ik, ‘ik heb de omgeving een beetje verkend en zo.’

‘Er is anders genoeg te beleven hier’, glimlachte hij en leunde wat dichterbij naar me toe. ‘Heb je weleens gesurft?’

Ik schudde mijn hoofd. ‘Dan moet je een keer met me meegaan! Ik leer het je wel. Het is niet zo moeilijk.’

Oké, dat ging me een beetje te snel.

‘Dring jezelf niet zo op Mike!’

Jane leunde voor me langs en keek hem doordringend aan. ‘Je jaagt haar de stuipen op het lijf.’

‘Nee toch?’ Hij keek me zo zielig aan dat ik in de lach schoot.

‘Niet echt, nee. Maar over die surflessen denk ik nog wel even na.’

‘Niet te lang, hoop ik.’

‘Een beetje wachten is goed voor je’, snoof Jane.

JAKE

Ik beseftte niet dat ik haar na stond te staren tot Tom me een stomp tegen mijn schouder gaf en met een brede grijns zei: ‘Ziet er goed uit, nietwaar?’

Ik grijnsde terug. ‘Inderdaad. Wie is ze?’

‘Een nieuwe vriendin van Jane. Ze is hier op vakantie.’

Het irriteerde me dat ik een lichte teleurstelling voelde bij dit antwoord. Ze was dus niet van hier. Ik had wel een accent gehoord toen ze sprak, maar er verder niet bij stilgestaan.

‘Waar kent Jane haar van?’

Tom schoot in de lach. ‘Blijkbaar is het arme kind zich lam geschrokken van een Huntsman en bood Jane aan haar ervan

te verlossen. Ze schijnt nogal een rottijsd achter de rug te hebben. Jane had met haar te doen, je kent haar, en besloot haar uit te nodigen voor vanavond.'

'Enig idee hoelang ze blijft?'

'Een maand of drie geloof ik. Hoezo broertje, interesse?'

Oh ja, interesse had ik zeker maar of zij dat ook had, betwijfelde ik. Ik had haar blik gevoeld toen ik bij de barbecue stond, maar toen mijn ogen de hare vonden, had ze onmiddellijk weggekeken. Toen Jane haar had geroepen, leek ze bijna opgelucht toen ze wegliep. Ik wist niet waar Tom op doelde met de woorden dat ze een rottijsd achter de rug had, maar het zou wel zoiets zijn als een verbroken relatie, dat was het meestal. Ik werd me ervan bewust dat Tom nog op een antwoord stond te wachten.

'Waar komt ze vandaan?' vroeg ik om tijd te winnen.

'Nederland.'

Fuck! Dat lag nu niet bepaald naast de deur. Ik schudde mijn hoofd. Te veel complicaties, zo te horen. Niet mijn ding dus.

'Hoe is het met Amy?'

'Goed.'

'Vraagt ze nog weleens naar Ash?'

Ik fronste. Tom was goed bezig vanavond. Ash was wel de laatste persoon aan wie ik nu wilde denken. Aan de andere kant begreep ik zijn bezorgdheid maar al te goed zeker gezien het feit dat Mike hier ook was.

'Nee', antwoordde ik vlak en voordat hij verder kon vragen excuseerde ik me en liep met mijn eten naar een tafel toe.

Ik hoorde een vrolijk gelach opstijgen van de tafel naast me en onwillekeurig gleden mijn ogen even opzij. Ik zag Evi lachend met haar hoofd schudden, haar blonde krullen dansten om haar hoofd. Ze boog zich naar Mike om iets te zeggen en ik zag aan zijn hele houding dat hij volledig in haar ban was. Aan de andere kant: het was Mike! Die was maar in één ding geïnteresseerd waar het vrouwen betrof. Hij had

geen greintje respect voor hen en het stoorde me dat hij zijn versiertrucs probeerde op iemand die net nieuw was. Ik zag dat hij zijn hand even op haar schouder liet rusten en ik balde mijn vuist. Evi verstrakte en schoof iets van hem weg. Ik ontspande weer. Blijkbaar kon de dame op zichzelf passen. Het volgende moment drong het tot me door hoe belachelijk het was dat ik zo betrokken was bij iemand die ik amper kende. Ja, ze zag er goed uit met een figuurtje waar menig vrouw jaloers op zou zijn en die grote groene ogen in dat smalle gezichtje maar toch... Ik had genoeg problemen in mijn leven. Ik hoefde die van haar er echt niet bij te hebben. Resoluut bracht ik mijn aandacht terug naar het gesprek van mijn tafelgenoten en mijn eten.

De avond liep op zijn eind en ik slenterde naar de keuken om Jane nog even gedag te zeggen.

‘Heb je het een beetje naar je zin gehad?’ hoorde ik Jane vragen en ik stopte in de deuropening.

‘Ja hoor, het was echt gezellig. Je hebt leuke vrienden Jane.’

Ik herkende onmiddellijk Evi’s stem en ik glimlachte bij het horen van haar accent. Het klonk leuk.

‘Mooi zo!’ Jane klonk tevreden. ‘Mike heeft trouwens je telefoonnummer gevraagd.’

Ik verstijfde.

‘Oh, eh...’

‘Rustig maar, ik heb hem gezegd dat ik dat niet heb, wat trouwens de waarheid is.’

‘Oh gelukkig. Mike is een aardige gast maar...’

‘Maar Jake is leuker’, grinnikte Jane plagend.

Ik schoot bijna hardop in de lach en besloot nog even te blijven staan om te horen wat ze hierop zou antwoorden.

‘Ik wilde zeggen: “maar jij hebt me voor hem gewaarschuwd”’, reageerde ze droogjes. ‘Hoe dan ook, ik heb absoluut geen interesse in wie dan ook!’

Niet echt het antwoord wat ik wilde horen en ik stapte de keuken in. Ik beet op mijn lip bij het zien van de schuldige uitdrukking op hun gezichten.

‘Jane, ik kom even gedag zeggen.’

Jane omhelsde me warm. ‘Blij dat je er was, Jake.’

Ik knuffelde haar even en liet haar los. Evi had zich hersteld en stond tegen het aanrechtblad geleund. Ik keerde me naar haar toe en zag dat ze haar hand uitstak. Ik grijnsde.

‘Zo doen we dat niet in Australië’, grinnikte ik en trok haar vervolgens in mijn armen voor een korte omhelzing. Een geluidje van schrik ontschoot haar. Verdomme ze rook echt hemels. Fuck! Ik kon het niet laten en fluisterde in haar oor: ‘Mag ik je nummer wel?’

Ik hoorde haar scherp inademen. ‘Ik denk het niet’, mompelde ze. Ik moest mezelf dwingen om haar weer los te laten. ‘Tot gauw, schoonheid!’

Er lag verlegenheid maar ook een glimpje humor in haar ogen toen het duidelijk tot haar doordrong dat ik hun gesprek gehoord had.

‘Ik zou er maar niet op wachten’, zei ze ad rem.

Ik grinnikte en liep de keuken uit. De dame had humor én pit! Ik besloot dat ik haar wel mocht.

Hoofdstuk 4

EVI

Ik had de dag doorgebracht in Bay of Fires, een plaatsje beroemd om zijn stranden en lagunes. Ik had gezwommen in een van de lagunes en een lange wandeling over het strand gemaakt. De rotsen en zwerfkeien, bedekt met een oranjekleurig soort alg, waren prachtig om te zien. Tegen de avond had ik een heerlijk visgerecht gegeten en was vervolgens naar huis gereden. Het rijden ging me steeds makkelijker af, gelukkig. Nu zat ik met een kop koffie en mijn tablet op de veranda (nadat ik uiteraard eerst heel goed gekeken had of er geen spin in zicht was!). Het idee kwam in me op om een soort reisverslag te schrijven van mijn tijd hier. Het gaf me iets te doen. Helaas had ik geen laptop meegenomen. Ik besloot dat het geen slecht idee was om morgen even langs Jane te gaan en haar ernaar te vragen. Ik hoorde dat er een berichtje binnenkwam op mijn telefoon en pakte hem op. Joost! Waarom in hemelsnaam zou hij me een bericht sturen? Mijn hart begon te bonken en ik aarzelde: wel of niet lezen? Ik haatte het dat ik meteen van slag raakte bij het zien van zijn naam. Verdorie, net nu ik een beetje tot rust begon te komen. Uiteraard won mijn nieuwsgierigheid het van mijn gezonde verstand wat me zei hem te negeren, en opende ik het bericht.

Hoe gaat het met je? Wil je graag spreken. Ben je vanavond vrij?

Verbouwereerd staaarde ik naar de tekst. What the fuck! Hoezo spreken?! Waarover? Dit laatste typte ik terug.

Vertel ik je wel als ik je zie.

Wat moest ik daar nu weer mee? Zou hij spijt hebben? Hij wist niet dat ik in het buitenland zat dus wat hij ook wilde zeggen, hij zou óf moeten bellen óf een tekstbericht moeten